Những việc chính cần biết
TRONG TUẦN LỄ NÀY

Ông Blanchard de la Brosse sau này sẽ làm toàn quyền Đông-Dương chăng

M. Léon Blum ở Saigon có đăng tin đồn rằng, rồi đây sau khi quan Pasquier trở về Pháp thì cô lẽ quan toàn quyền thống đốc Nam-kỳ Blanchard de la Brosse sẽ trở sang làm toàn quyền Đông-Dương.

Ông Blanchard de la Brosse hiện làm giám đốc Đông-Dương ngân hàng. Blanchard de la Brosse thay mặt cho bọn Pháp quốc ở hội chuẩng có đọc một bài diễn văn nói về lẽ gì nước Pháp cần phải rất đẹp đẽ công phu ở hội chợ để đại biểu cho các thuộc địa Pháp và sở hóa-xa Pháp.

TRUNG HOA

Tưởng-giới-Thạch chủ trương thân Nhật

Tin điện Hồng-kông ngày 7 Septembre: Tưởng-giới-Thạch có nói với người thân tín rằng: kế hoạch của Tưởng có bốn điều trọng yếu:

1. Tiền phi, 2. Định bạc, 3. Bình Nam, 4. Thân Nhật.

Đại quân Bắc đã phụng lệnh Tưởng, trước sau bị một sang Nhật cả thảy ba lần, tỏ ý thân thiện với Nhật, những quyền lợi người Mãn-châu, quyết không can thiệp, chỉ cầu nước Nhật đừng tiến đánh Nam-kinh, Bắc-bình, Thiên-tân mà thôi.

Nghe đâu chính giới nước Nhật đều tin thành lời yêu cầu ấy, chỉ có quân giới Nhật không nghe.

Việc thừa nhận Mãn-châu quốc

Shanghai 15 septembre

Thủ tướng bộ ngoại giao đã thương thuyết với Uông-tinh-Vệ và Tống-tử-Văn về việc Nhật thừa nhận Mãn-châu-quốc.

Nhiều bức thư khẩn nghị đã gửi cho các nước để kí điều ước chín nước yêu cầu họp một cuộc hội nghị để kháng nghị với Genève và Đông-kinh.

Số cảnh-sát canh giữ tại lãnh-sự Nhật, Thượng Hải hiện vẫn yên.

Tokio 15 — Hiệp-ước Nhật-Mãn đã kí đăng ngày hôm 9 giờ mười phút. Điều thứ chốt cho Nhật giữ những quyền lợi cũ Điều thứ hai cho Nhật đóng quân ở Mãn-Châu để giữ trật tự.

Việc Nhật thừa nhận Mãn Châu với dư-luận Trung-hoa

Shanghai, 13-9 — Chánh-phủ đã đặt ra những phương sách đề phòng cuộc bài Nhật nhân ngày Nhật thừa nhận Mãn-châu.

Đám học sinh Tàu đã tuyên-ngôn và định hôm-nay đề tổ-chức cuộc bài Nhật.

Tokio 13-9 — Phong trào bài Nhật Bắc-binh đã bồi hồi trước, nhân dịp Nhật sắp thừa nhận Mãn-châu. Phòng thương-mại đã dự bị làm cho cuộc đề chế hàng nhất mạnh hơn trước. Hai Ấn-quốc đã yêu-cầu Chánh-phủ cất quân phòt Mãn.

Shanghai 13-9. Một quả lựu đạn ném vào cửa hàng tiu lớn hàng hóa Nhật, M. M người bị thương.

Trung-Hoa với ngày kỷ niệm thứ hai

BẮC-BÌNH, 12 septembre — Hôm 18 9 nhiều nơi đã làm kỷ niệm ngày quân Nhật lấy Phụng-thiên hồi mười mươi: giờ, các người Tàu đều phải nhắm mắt lại trong năm phút để lắng nhớ lại cái ngày ấy.

Vì muốn dự phòng những cuộc biến-động bài Nhật có thể xảy ra ngày 18-9, và hôm kỷ niệm mất thành Phụng-thiên, nếu Chánh phủ Trung-ương đã ra lệnh rằng ngày hôm ấy là «ngày kỷ niệm» song tại các nhà máy vẫn làm việc như thường.

Ngô-thiết-Thành, thị trưởng Thượng hải, đã thiết quân luật tại thành phố Trung-hoa Xung quanh các nhà cửa của Nhật, đều có binh lính đến canh.

Lại có tin rằng ngày số đông học sinh Trung hoa sẽ hội họp hôm 18 để kỷ niệm ngày ấy, trong một cuộc hội họp, còn Mã chiến-sơn sẽ nói về công việc các đạo quân ở Hắc long giang.

F 695 *lâu mới gặp; trông anh độ nay hơn lớ lắm.*

— Ấy tứ độ tôi đến ăn cơm ở Hotel Lạc Xuân mới chông được thế nầy đấy!

— Lạc Xuân ở đâu?

— Sao mà anh quạch thế người Hà-Thành mà không biết Hôtel Lạc-Xuân

— Hôtel Lạc xuân ở phố hàng Bông số nhà 55 là một hiệu cơm tây lớn nhất của người Nam mình đấy.

— Tôi gọi ông nhà lại giới thiệu anh nhé

All) donne mot 528 mademoiselle —

HUẾ

Chương trình dự định của đức Bảo-Đại

Bản chương trình dự định cải cách về chính thể cai trị của đức Bảo-Đại chưa hề tuyên bố, chúng tôi cũng được tin rằng Ngài sẽ tới kinh đô đi thăm các nơi luôn, cốt để hợp ý với dân mà làm việc. Ngài không ở Huế luôn có lẽ ngài sẽ cho xây một tòa nhà nghỉ mát ở Dalat.

Ngài sẽ phó thác công việc cho một số đông các quan cố vấn Pháp và phần riêng ngài muốn ấy cái bình vụ cho một viên võ quan Pháp.

Có lẽ việc cải-cách trước nhất sau cuộc hồi-loan này là sẽ trả lại theo điều ước 1884, lấy lại nhà Kinh-Lược ở Bắc-kỳ, do một viên thượng-quan người Bắc đứng đầu.

Đức Bảo-Đại dự một cuộc đánh vợt tại Huế

Huế 18 Septembre 1932 — Đức Bảo-Đại cùng quan hàm toàn quyền Charles quan Khâm-sứ Trung kỳ Châtel, hôm qua, đã dự một cuộc đánh vợt do hội Thể-dục Huế tổ-chức. Trong cuộc đánh vợt này, có nhà quán vợt vô-địch xứ Bắc-kỳ là M. Phạm-văn-Bình đến trổ tài.

ẤN-ĐỘ

Gandhi điều-đình với Chánh-phủ Ấn-Độ

Bombay, 12 Septembre 1932. - Gandhi đã phái bà Naidu và ông Patel là hai người đồng chí đi điều đình với đại tá Ismay và ông Ramaswand Sivone là hai đặc phái viên của Chính-phủ.

Hai đặc phái viên có nói với hai đồng chí của Gandhi biết rằng Chánh-phủ sẵn lòng lại hiệp tác với hội nghị Ấn-độ để thực hành các việc cải chính sau này, nếu Gandhi chịu bỏ cuộc đề-chế và cuộc bất tuân thượng lệnh.

Vì phần Chánh-phủ thì Chánh-phủ sẽ bãi những đạo sắc lệnh riêng, và thả nhân vận người trong đảng Gandhi biện đang bị giam.

Nhưng nếu hội nghị cứ giữ cái chánh sách đề kháng thì Chánh-phủ sẽ lại cho thi hành những đạo sắc lệnh riêng mãi mãi.

Các đại-biểu của hội-nghị không chịu. Vì thế cuộc điều-đình không có kết quả.

Gandhi sắp ra khỏi khám

Bombay 13 Septembre 1932. — Chánh-phủ Ấn-độ nhận thấy rằng nếu Gandhi vì tuyệt thực mà chết thì thời cục sẽ thêm nghiêm trọng, nên định thả Gandhi ra khỏi khám. Cho nên, hôm nay, một cuộc tụ họp lớn đã tổ chức để xin Gandhi đừng tuyệt thực.

Việc ông Gandhi bãi thực

Bombay 15 Septembre 1932. — Chánh-phủ Anh và dân Ấn rất lấy làm lo về việc ông Gandhi bãi thực. Các viên chức đã đến khám đường thăm ông Gandhi và hỏi ông cứ nhịn được mãi chăng? Ông Gandhi cười và nói: «sao lại không nhịn được mãi».

Người ta chắc thế nào ông Gandhi cũng sẽ được ra khỏi khám. Nhưng hiện nay chưa có tin gì của Chánh-phủ. Vì ở Chánh-phủ Anh bên Luân-đôn chưa nghe nói gì đến việc này. Dân Ấn cũng lấy làm lo về sự nhịn đói của Gandhi.

Nội-các Anh đối với ông Gandhi

Londres, 15 Septembre 1932. — Viên Thượng-thư coi về việc Ấn-độ đã tuyên bố rằng:

Theo như bức thư ông Gandhi gửi cho ông Mac-Donald thì ông ta quyết nhịn cho đến chết, chứ không phải tỏ ý phản-kháng sự bị tù và sự các đảng viên vận-động của ông bị giam. Lại cũng không phải nhịn để yêu cầu được mà sự nhịn đó là một lý-thuyết trong cái chủ nghĩa bất hợp tác của ông. Vậy Nội-các định rằng, hễ ông Gandhi còn nhịn thì cứ để ông đề riêng một nơi, bao giờ lại ăn sẽ thôi.

Gandhi vẫn muốn tuyệt thực.

Karachi 17-9. — Ông Gandhi vẫn có ý tuyệt thực cho đến chết, nếu lời yêu cầu của ông về vấn đề bọn ông cần vẫn chưa được thỏa mãn.

Trong một bức điện văn gửi cho ông chủ tịch hội đồng thành phố Karachi. Gandhi nói rằng:

«Nếu lòng trời cho tôi, thì tôi tôi nhịn đói mặc dầu, ngài vẫn còn để cho tôi sống».

Dạ giấy của Gandhi ngày nay là một vấn đề rất quan trọng trong chánh giới Anh, Ấn. Ai cũng hỏi «Gandhi nhịn ăn, hay cứ ăn»? Cho nên các quan chức đã đến nhà ngục để hỏi xem Gandhi có đổi ý riêng không thì Gandhi đáp:

«Việc gì mà đổi?»

Người ta đoán rằng chỉ nay mai Gandhi sẽ được thả, nhưng chưa có tin đích sác của chánh phủ.

Lại thêm một ngày kỷ-niệm

Hôm chủ nhật 17-9-32, các hiệu buôn của người Trung-Hoa tại Hanoi, nhôn nhôn đều đóng cửa, đóng làm vì đó thôi, vì ai vào mua bán họ vẫn tiếp như thường, các chủ lại được lệnh của Chính-phủ Trung-Ương Nam-Kinh đúng 11 giờ, ai nấy phải tĩnh tâm trong năm phút để tỏ lòng chia sót về việc mất Mãn-châu.

Phải, các trẻ chưa sinh là phải. Nghĩ cũng ái-ngại cho các chủ từ khi lập dân-quốc đến giờ, những ngày kỷ niệm biên trong sổ đoàn trường kể cũng đã nhiều.

Nhưng nếu các chủ chỉ nhớ ngày kỷ-niệm và biểu tình bằng cách đóng nửa cửa hàng, tĩnh tâm năm phút, thiết tưởng cũng suông lắm.

Thử xét xem việc mất Mãn-châu do tại đâu?

Không phải thiếu binh hùng tướng mạnh, chỉ tại mấy ông tướng thiếu chút công-tâm khi quân Nhật kéo vào Mãn-châu, các ông Ramaswand Sivone là hai đặc phái viên của Chính-phủ.

Hai đặc phái viên có nói với hai đồng chí của Gandhi biết rằng Chánh-phủ sẵn lòng lại hiệp tác với hội nghị Ấn-độ để thực hành các việc cải chính sau này, nếu Gandhi chịu bỏ cuộc đề-chế và cuộc bất tuân thượng lệnh.

Vì phần Chánh-phủ thì Chánh-phủ sẽ bãi những đạo sắc lệnh riêng, và thả nhân vận người trong đảng Gandhi biện đang bị giam.

Nhưng nếu hội nghị cứ giữ cái chánh sách đề kháng thì Chánh-phủ sẽ lại cho thi hành những đạo sắc lệnh riêng mãi mãi.

Các đại-biểu của hội-nghị không chịu. Vì thế cuộc điều-đình không có kết quả.

Gandhi sắp ra khỏi khám

Bombay 13 Septembre 1932. — Chánh-phủ Ấn-độ nhận thấy rằng nếu Gandhi vì tuyệt thực mà chết thì thời cục sẽ thêm nghiêm trọng, nên định thả Gandhi ra khỏi khám. Cho nên, hôm nay, một cuộc tụ họp lớn đã tổ chức để xin Gandhi đừng tuyệt thực.

Việc ông Gandhi bãi thực

Bombay 15 Septembre 1932. — Chánh-phủ Anh và dân Ấn rất lấy làm lo về việc ông Gandhi bãi thực. Các viên chức đã đến khám đường thăm ông Gandhi và hỏi ông cứ nhịn được mãi chăng? Ông Gandhi cười và nói: «sao lại không nhịn được mãi».

Người ta chắc thế nào ông Gandhi cũng sẽ được ra khỏi khám. Nhưng hiện nay chưa có tin gì của Chánh-phủ. Vì ở Chánh-phủ Anh bên Luân-đôn chưa nghe nói gì đến việc này. Dân Ấn cũng lấy làm lo về sự nhịn đói của Gandhi.

Nội-các Anh đối với ông Gandhi

Londres, 15 Septembre 1932. — Viên Thượng-thư coi về việc Ấn-độ đã tuyên bố rằng:

Theo như bức thư ông Gandhi gửi cho ông Mac-Donald thì ông ta quyết nhịn cho đến chết, chứ không phải tỏ ý phản-kháng sự bị tù và sự các đảng viên vận-động của ông bị giam. Lại cũng không phải nhịn để yêu cầu được, mà sự nhịn đó là một lý-thuyết trong cái chủ nghĩa bất hợp tác của ông. Vậy Nội-các định rằng, hễ ông Gandhi còn nhịn thì cứ để ông để riêng một nơi, bao giờ lại ăn sẽ thôi.

Gandhi vẫn muốn tuyệt thực.

Karachi 17-9. — Ông Gandhi vẫn có ý tuyệt thực cho đến chết, nếu lời yêu cầu của ông về vấn đề bọn ông cần vẫn chưa được thỏa mãn.

Trong một bức điện văn gửi cho ông chủ tịch hội đồng thành phố Karachi. Gandhi nói rằng:

«Nếu lòng trời cho tôi, thì tôi tôi nhịn đói mặc dầu, ngài vẫn còn để cho tôi sống».

HOA-KỲ.

Vines thắng Cochet giật chức vô địch đánh đơn

Trong kỳ trận giải vô-địch đánh đơn Hoa-kỳ vào bán kết còn có bốn người là: Vines Cochet, Allison, Sutter.

Vines thắng Sutter 4-6, 8-10, 12-10 10-8, 6-1.

Còn Cochet đánh với Allison được 4 sets thì trời tối phải hoãn, Mỗi bên được 2 sets

Cochet được set thứ nhất và thứ tư 6 1, 6-3.

Allison được 2 sets thứ hai và thứ ba 12-10, 6-4.

Hôm sau Cochet thắng set thứ năm 7-5.

Thế là đúng với lời đoán trước rằng Cochet và Vines sẽ gặp nhau ở kỳchung kết. Trước khi đáp tầu sang Mỹ, Cochet đã nói trước ý mình sẽ cố phục thù lại cái thua ở giải Davis.

Vì vậy mà cuộc tranh đấu sau cùng này rất nhiều người đến coi, sân quần Forst-Hill chật ních.

Vines hạ Cochet trong 3 sets: 6-4, 6-4, 6-4.

Cái địa vị «bá chủ» quần vợt thế giới năm nay thực là ở tay Vines rồi. Vines quả tài hơn Cochet vậy.

CHAPEAU PUR FEUTRE
GRANDE MARQUE
PREMIÈRE MARQUE
les modèles
les plus vaniteux
les coloris
les plus modes
résistants
indéformables
prix modérés
EN VENTE CHEZ
DỨC-QUANG
NG.-ĐĂNG-SO
BỨC-XUƠNG
PHÚC-CƯ-THÀNH
KIM-PHƯƠNG
TÔN-THẤT-VIỆT
REPRÉSENTANT: HÀM-LONG, 10, Bd ĐÔNG-KHÁNH

CÁC NGÀI NÊN ĐẾN
Trần - quang - Minh
Mécanicien dentiste
199 — Rue du Coton — Hanoi
Hiệu giồng răng mỏ đã lâu năm, các quý-khách xa gần đều biết tiếng.
Giá cả phải chăng, làm rất cẩn thận.

TÊ-MỸ
Cho thuê { XE, ĐÁM-MA / ĐÒN RỒNG / Ô-TÔ
80, trạm mới
Rue Bourrel, HANOI

Các ngài nên cho các em học:
TRƯỜNG
SONG THANH
Rue Jacquin
Vì nhà trường có thầy giáo đứng dẫn, sân sóc kỹ lưỡng đến sự học của các em.

NÊN ĐỌC
BÁO ĐÔNG-PHƯƠNG
Tạm ra mỗi tuần 2 kỳ — Thứ ba và thứ sáu
Nghị luận sắc sảo — Tin tức thành thực
Directeur: TRẦN-VỸ
Tòa báo: 86, 88 Rue du Pont en Bois — Hanoi

NÙNG CHI LAN

Tiếp theo trang hai

— Cô nói hỗn.

— Không, thật, song anh... anh phải giết Dương-văn.

Giọng nói lanh-lảnh, nghe ghê cả người.

Đào-Thước rật mình, kêu lên:

— Giết Dương-văn!!

Chi-Lan cười nhạt rồi nói thêm:

— Anh lại sợ rồi! thôi anh đi ngay đồ nhát.

— Đào-Thước quát lên:

— Tôi sợ à, cô nói hay sao! tôi xin giết nó!

— Anh đi ngay đi! lói đợi đây.

Đào-Thước rút gươm, cầm lấy tay Chi-Lan, từ từ nói:

— «Xin cô nhớ lấy nhời» rồi vụt đi như bay.

Chi-Lan mở hồi trớt đầm, muốn kêu lên gọi Đào-Thước lại, song cô nói không ra tiếng... Đào-Thước đã khuất bóng cây, Chi-Lan ôm mặt khóc...

⁂

Nửa giờ sau thấy tiếng súng xa xa, nàng lái mặt, bỗng trong đám cây, Đào-Thước nhảy sổ ra, đầu lóc rũ rượi, áo đầy đầy máu, kêu lên rằng

— Nàng theo tôi ngay hộ đuổi đến nơi rồi.

Chi-Lan kêu to một tiếng, quắc mắt lên:

— Mi giết Dương-văn rồi à? Ai bảo mi giết? Dương-văn anh ơi, anh đợi em với!

Tiếng nói thảm thiết, như tiếng vang của rừng thẳm lúc phong ba.

Đào-Thước chạy sẵn đến trước mặt nàng, trông thấy cái đau đớn là lùng trên mặt nàng, giận quá kêu lên rằng:

— Ra mi còn yêu nó à? Mi muốn theo nó để ta cho mi theo. Chàng vừa nói vừa rút con giao, con giao còn đỏ máu của Dương-văn, Chi-Lan đã rật lấy cười nhạt mà rằng:

— Ta không cần đến mi.

Câu nói chưa rứt, ngọn giao đã cắm vào cổ nàng. Xa xa một đám đông người chạy lại.

Đào-Thước nhìn Chi-Lan ngã xuống chân mình, vội cúi đỡ. Lúc chàng ngẩng lên, mắt nhắm lại, hai giòng nước mắt chảy đầm đìa hai gò má.

Chàng nhắm mắt cho Chi-Lan, rồi đứng lên, khoanh tay lại đợi người đến bắt, lầm lầm:

— Ta còn chạy đi làm gì?

⁂

Lúc ấy ánh nắng chói lọi, trời cao mây tạnh, gió hiu hiu thổi, cái đẹp của bức tranh thiên tạo nơi rừng sâu núi thẳm vẫn uyên nhiên như cũ.

TÔNG LƯƠNG

Văn vui...

LỆ-HỒNG QUYÊN SINH

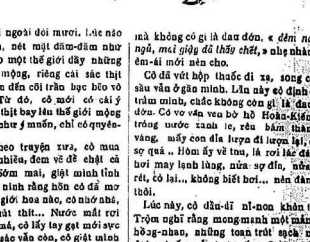

Lệ-Hồng đã ngoài đôi mươi. Lúc nào cô cũng buồn, nét mặt đăm-đăm như chìm đắm vào một thế giới đầy những giấc trăng hoa mộng, riêng cái sắc thịt cô vẫn vô vin đến cõi trần bục bẻo vô duyên này. Từ đó, cô mới có cái ý tưởng là sẽ thịt bay lên thế giới mộng ảo. Cho được như ý muốn, chỉ có quyên-sinh.

Một hôm, theo truyền xưa, cô mua hoa sen thật nhiều, đem về để chật cả phòng ngủ... Sớm mai, giặt mình lên giếng, cô đính mình răng hồn cô đã mơ màng vào thế giới hoa nhe, cô nhớ nhà, ngồi khóc thút thít... Nước mắt rơi xuống đôi gò má, cô lấy tay gạt mới sực nhớ răng cái sắc vẫn còn, cô giệt mình mà lấy làm vui rằng cô hãy còn sống...

Cô lấy hoa làm vui được vài hôm, rồi cái sầu lại đeo đẳng. Cô nghĩ: không chết được bằng hoa, xin chết bằng tuốc». Cô liền, lên, nhà đi mua một lọ thuốc phiện về vào phòng đóng kín cửa. Cô mở hộp, thấy mùi thuốc đưa lên thơm ngát, cô lẻ lưỡi nếm thử. Chao ôi! fa đắng. Chết thì cô vẫn muốn chết, song chạ, mà không có gì là đau đớn. «*đêm nay ngủ, mai giậy đã thấy chết*,» nhẹ nhàng êm-ái mới nên cho.

Cô đã vét hộp thuốc đi xa, song cái sầu vẫn ở gần mình. Lần nay cô định đi trầm mình, chắc không còn gì là đau-đớn. Cô vo vấn vea bờ hồ Hoàn-Kiếm, trông nước xanh lè, rêu bám thành vàng, mặt đưa đưa lượn đi lượn lại, cô sợ quá... Hôm ấy vẻ tàu, là rơi lác đác, hơi may lanh lảng, nửa sợ đi, nửa e rét, cô lại... không biết hơi... nên đành thôi.

Lúc này, cô đầu-đỉ nhớn khán tế. Trộm nghĩ rằng mong manh một mảnh hồng-nhan, những toan trút sạch nợ đời, mà sống vẫn hoàn sống. Chiều đến giăng lên rọi qua cửa sổ chiếu vào cái thất lương lạn, cô sực nghĩ ra, vội cô, giây lưng... Cái giây lụa mang sao nỗi cái thân cô nặng, vàng ra đành bục một cái... đứt... cô rơi xuống nền gạch, chỉ chết.. điếng đi thôi.

Bao nhiêu cách chết không xong, cô đành ở lại thế gian, chết giả vậy. — T. L.